

2016. december 1. csütörtök

Mt 7,21.24-27

„... mindenki, aki hallgatja a szavaimat és követi azokat, hasonló az okos emberhez, aki a házát sziklára építette. Szakadt a zápor, jöttek a folyamok, fújtak a szelek és nekizúdultak a háznak. De az nem dőlt össze, mert az alapjait sziklára rakták.”

Sokszor azt hiszi az ember, hogy már megközelíti azt, amit róla elképzelt a Mennyei Atya. De új helyzetben olyan gyarlón és tehetetlenül, méltatlanul viselkedek, magam se értem, miért vagyok érzéketlen, önző, vagy gyenge. Hiába vannak fogadkozások és újrakezdések. Ha egyik területen növekedek a szeretetben, csalódottan visszacsúszok mindennapi megpróbáltatásokban. Nem kell zápor se, hogy megingassa jól fölépített világomat. Micsoda szikla az, amire építettem az életemet? Nem a szikla a hibás! Ilyenkor rájövök, hogy önérzetből húztam föl a falaimat, és túlságosan magamra számítottam. Felületes imák és üres fohászkodások, amik nem mélyítik el az Isten-kapcsolatot. Minden viszonyt állhatatosan kell ápolni – nincs bérletem az Isten Országába. Csak a minél jobb összhang tesz igaz emberré: ha minden nap az Istenbe kapaszkodva próbálok jobbá válni. Egyik oldal sincs meg a másik nélkül, mert ha egyoldalú a kapcsolat, előbb-utóbb kárát látja a másik oldal is.

Mennyei Atyám, szilárdan szeretnék Hozzád tartozni, hogy magam is megerősödjek. Segíts, hogy ne a kérésre várjak, észrevegyem a támaszra szorulókat, és Téged tudjalak neki megmutatni akkor is, és úgy, ha ő azt nem is akarja, és nem tudja, mire van szüksége. Ha van bennem a Tőled kapott erőből, akkor ezt a harmóniát tudom kisugározni. Az már maga jel, hogy így érdemes, Hozzád kell tartozni és Rád kell építeni.

Benyhe Zsuzsa, Budapest, Madrid